

«Ronsana» i la Índia

Novament tenim el goig de presentar un col·laborador de la nostra Revista. Es tracta del Pare Jaume Travessa, jesuïta, missioner a la Índia i germà de la Sra. Misericòrdia Travessa (encarregada de la Central Telefònica), també col·laboradora de "Ronsana". Creiem que serà una millora important, doncs, com molt bé diu ell mateix, "no hi ha moltes revistes per Espanya que puguin enorgullir-se de tenir un corresponçal a la Índia".

És un atreviment per la meua part l'escriure un article per la vostra revista. Encara que a aquestes hores ja el poble deurà saber que la nova telefonista del poble és germana d'un missioner que ja fa vint-i-cinc anys que és a la Índia. De manera que basat en aquest títol he decidit escriure-us. No hi ha moltes revistes per Espanya que puguin enorgullir-se de tenir un corresponçal a la Índia que els hi vulgui escriure articles. Per això em sembla que m'acceptareu.

I he escollit com a tema, Ronsana i la Índia. Precisament com a contraposició. Santa Eulàlia de Ronsana té crec uns mil tres-cents habitants, algun més que menys. L'Índia en té no menys de 560 milions, que ja és dir. No hi ha cap altra nació del món, exceptuant la Xina, que pugui mostrar una població tan gran. És a dir, que l'Índia sola té una quinta part dels habitants de toda la terra, de tot el món.

Potser us heu imaginat que l'Índia és un país atrassat en tot, pobre, inculte, etc.... Sí, hi ha molta pobresa, però no té res d'atrasat, inculte o incivilitzat. Precisament ells poden mostrar que són els que posseïren les primeres cultures i civilitzacions conegudes, com la de Mohenjodaro i Karappa, i que d'aquí es derivaren les civilitzacions de Sumeria i d'Egipte. Els Reis de l'Orient, Reis Mags, eren de l'Índia, segons l'historiador P. Heras, català que fou professor del col·legi de St. F. Xavier de Bombay, durant molts anys. Els més antics poemes èpics, Mahabharata i Ramayana, són de la Índia, i hi ha proves que la cultura antiga estava ben adelantada, més que en altres llocs. I seguí així, amb poetes grans i savis filòsofs de primera categoria. El mateix budisme, com a religió i filosofia, és ben gran i força segles més antic que el mateix cristianisme, i té els orígens a la Índia amb el príncep Sidhart, que es canvià el nom després pel de Buda. Hi ha sistemes filosòfics que no han tingut la fama que es mereixen, simplement perquè no els coneixem, i ens hem de fiar dels criticismes d'un o altre, però són de primera categoria. Tenen monuments que són meravella mundial. Les coves d'Ajanta i d'Ellora amb pintures budistes i hindús vellíssimes i boniquíssimes, temples amb escultures famosíssimes de segles antiquíssims, més antics que totes les nostres obres d'art que tenim per Espanya en general. I fins als temps moderns hi ha homes de categoria internacional, amb premis Nobel en diferents rames del saber, com Rabindranath Tagore en poesia (conegut per tot el món), el Dr. Korana, en ciències, i altres Doctors en ciències també han obtingut aquest cobejat premi Nobel.

La Índia és una nació on hi ha de tot. Les coses més estranyes i inversemblants. Però també on hi ha persones que valen molt. Serà potser l'única nació on s'ha donat el cas d'en Gandhi que podia ésser ric, i morí ben pobre, malgrat d'ésser el cabdill d'aquesta nació de 560 milions de

persones; visqué pobrement i així morí. Tinguérem després de Nehru al Primer Ministre Sastri, que morí a Tashkent (Rússia), firmant un tractat de pau amb el Pakistà. I que també morí sense tenir ni un quarto, ni ell, ni la seva muller, ni els seus fills. Aquest esperit de sacrifici no s'acostuma a donar mai, que jo sàpiga, a cap nació. Hi ha en Vinoba Bhave que va caminant per aquest immens subcontinent de la Índia, demanant als propietaris rics que vagin donant terres als pobres. I ha lograt molt. Tampoc això no s'ha vist en cap part del món.

Com tampoc no s'ha vist en els temps presents una dona com a Primer Ministre que s'hagi desenvolupat tan bé com la Indira Gandhi, i tot això vol dir que la Índia té persones de capacitat i qualitats excepcionals. És veritat que és un país grandiosíssim, i amb tants habitants que fa que la pobresa estigui al costat de la riquesa més fastuosa, però els rics hi són en una proporció molt petita, i els pobres, però de debò, en una proporció molt gran. És relíquia del colonialisme anglès, que els deixa en la pobresa. Serà un poble ben gran en tot, aviat, encara que s'hagi de suar molt.

Vosaltres sou un poble diferent. Jo no us conec. Però he vist pobles no gaire llunys del vostre, com La Garriga, Granollers, etc.... i sé que, com tot Catalunya, és pròsper, encara que sigui petit. Aquí hi ha pocs pobles que tinguin tan pocs habitants. Rajkot, on estic, és una ciutat considerada petita i té més de tres-cents mil habitants. Jo certament que no puc menys que envejar-vos. Aquest any, precisament, ja que és un any negre per la Índia. Tinguérem deu milions de refugiats amb malalties tropicals i terribles com el còlera, que gastaren o costaren al govern i a la nació, no menys d'un dòlar per cap i dia, és a dir, deu milions de dòlars per dia, i estigueren aquí deu mesos. Després la guerra amb el Pakistà. I per fi de dissorts, no ha plogut en tot el país durant els mesos de les pluges per primera vegada a la història. Hi ha fam a moltes comarques grandíssimes. A Bombay hi afueixen tots els pagesos dels pobles de la província, perquè no hi tenen ni aigua per beure. Aquí passa el mateix. Jo tinc de socórrer a milers de persones. He començat una obra monumental per a rescatar terrenys per l'agricultura, fent marges de terra. Tinc 2.064 treballadors allí. Els dono blat i oli (que encara ens ve dels catòlics d'Amèrica), 1 kg. de blat i 4 unces d'oli per dia. Em diuen que s'haurien mort de fam si no hagués estat per aquest treball. Ahir, gent d'un poble em vingueren a demanar que els acceptés també pel treball. Eren pobríssims, anaven bruts, etc., i mig morts de gana. Naturalment que els vaig donar menjar i vestir i pagar el viatge (venien de 153 kms.) i tornaren contents perquè almenys podrien treballar per a menjar. Si comencés a contar misèries les trobaríeu de les més afroses que us pogueu imaginar. I no puc menys que comparar-ho amb el vostre poble, on suposo que no hi ha pobres, com qui diu. I quan diem pobres, a Espanya, vol dir una altra cosa ben diferent de la pobresa d'aquí. Emperò d'això, us en parlaré en altres lletres que amb l'ajuda de Déu espero escriure-us.

Mes, avui, sapiguen que Catalunya encara té missioners a terres ben llunyanes, i que els catalans encara valen la pena, i saben ésser generosos de tot cor.

I desitjo que Déu beneixi i us faci prosperar en aquest any de 1973 que tot just hem començat.

Vostre en Crist,

JAUME TRAVESSA, S. J.
Rector de Rajkot,
Arxiprest de Saurashtra
Índia